चरैवेति चरैवेति वै मा ब्राह्मणो ऽवोचत्। इति ह षष्ठं संवत्सरमरण्ये चचार। सो ऽजीगर्तं सौयवसिमृषिमशनायापरीतमरण्य उपेयाय। तस्य ह त्रयः पुत्रा आसुः। शुनःपुच्छः शुनःशेपः शुनोलाङ्गूल इति। तं होवाच। ऋषे। अहं ते शतं ददामि। अहमेषामेकेनात्मानं निष्क्रीणा इति। स ज्येष्ठं पुत्रं निगृह्णान उवाच। न न्विममिति। नो एवेममिति कनिष्ठं माता। तौ
5 ह मध्यमे संपादयां चक्रतुः शुनःशेपे। तस्य ह शतं दत्त्वा तमादाय सो ऽरण्याद्ग्राममेयाय। स पितरमेत्योवाच। तत। हन्ताहमनेनात्मानं निष्क्रीणा इति। स वरुणं राजानमुप ससार। अनेन त्वा यजा इति। तथेति। भूयान्वै ब्राह्मणः क्षत्रियादिति वरुण उवाच। तस्मा एतं राजसूयं यज्ञक्रतुं प्रोवाच। तमेतमभिषेचनीये पुरुषं पशुमा लेभे॥ १५॥

तस्य ह विश्वामित्रो होतासीत्। जमदग्निरध्वर्युः। वसिष्ठो ब्रह्मा। अयास्य उद्गाता।
10 तस्मा उपाकृताय नियोक्तारं न विविदुः। स होवाचाजीगर्तः सौयवसिः। मह्यमपरं शतं दत्त। अहमेनं नि योक्ष्यामीति। तस्मा अपरं शतं ददुः। तं स नि युयोज। तस्मा उपाकृताय नियुक्तायाप्रीताय पर्यग्निकृताय विशसितारं न विविदुः। स होवाचाजीगर्तः सौयवसिः। मह्यमपरं शतं दत्त। अहमेनं वि शसिष्यामीति। तस्मा अपरं शतं ददुः। सो ऽसिं निश्यान एयाय। अथ ह शुनःशेप ईक्षां चक्रे। अमानुषमिव वै मा वि शसिष्यन्ति। हन्ताहं देवता उप
15 धावानीति। स प्रजापतिमेव प्रथमं देवतानामुप ससार कस्य नूनं कतमस्यामृतानामित्येतयर्चा (१,२४,१)। तं प्रजापतिरुवाच। अग्निर्वै देवानां नेदिष्ठः। तमेवोप धावेति। सो ऽग्निमुप ससार अग्नेर्वयं प्रथमस्यामृतानामित्येतयर्चा (१,२४,२)। तमग्निरुवाच। सविता वै प्रसवानामीशे। तमेवोप धावेति। स सवितारमुप ससार अभि त्वा देव सवितरित्येतेन तृचेन (१,२४,३—५)। तं सवितोवाच। वरुणाय वै राज्ञे नियुक्तो ऽसि। तमेवोप धा-
20 वेति। स वरुणं राजानमुप ससारात उत्तराभिरेकत्रिंशता। तं वरुण उवाच। अग्निर्वै देवानां मुखं मुहृदयतमः। तं नु स्तुहि। अथ त्वोत्स्रक्ष्याम इति। सो ऽग्निं तुष्टावात उत्तराभिर्द्वाविंशत्या। तमग्निरुवाच। विश्वान्नु देवान्स्तुहि। अथ त्वोत्स्रक्ष्याम इति। स विश्वान्देवांस्तुष्टाव नमो मरुद्भ्यो नमो अर्भकेभ्यो नम इत्येतयर्चा (१,२७,१३)। तं विश्वे देवा ऊचुः। इन्द्रो वै देवानामोजिष्ठो बलिष्ठः सहिष्ठः सत्तमः पारयिष्णुतमः। तं नु स्तुहि। अथ त्वो-
25 त्स्रक्ष्याम इति। स इन्द्रं तुष्टाव यच्चिद्धि सत्य सोमपा इति चैतेन सूक्तेनोत्तरस्य च पञ्चदशभिः (१,२९,१—३०,१५)। तस्मा इन्द्रः स्तूयमानः प्रीतो मनसा हिरण्यरथं ददौ। तमेतया प्रतीयाय शश्वदिन्द्रं (१,३०,१६) इति। तमिन्द्र उवाच। अश्विनौ नु स्तुहि। अथ त्वोत्स्रक्ष्याम इति। सो ऽश्विनौ तुष्टावात उत्तरेण तृचेन। तमश्विना ऊचतुः। उषसं नु स्तुहि। अथ त्वोत्स्रक्ष्याम इति स उषसं तुष्टावात उत्तरेण तृचेन। तस्य ह स्मर्च्युच्युक्तायां
30 वितरां पाशो मुमुचे। कनीय ऐक्ष्वाकस्योदरं भवति। उत्तमस्यामेवर्च्युक्तायां वि पाशो मुमुचे। अगद ऐक्ष्वाक आस॥ १६॥

तमृत्विज ऊचुः। त्वमेव नो ऽस्याङ्गः संस्थामधि गच्छेति। अथ हैतं शुनःशेपो ऽङ्गःसवं ददर्श। तमेताभिश्चतसृभिरभि सुषाव यच्चिद्धि त्वं गृहे गृह (१,२८,५—८) इति। अथैनं द्रो-